Δύσκολοι καιροί για ποιητές…

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(?)

Μια και παλι, σελιδα λευκη.
Και αγωνια. Κατι καλο να βγει.
Μην πεις ξανα τα ιδια και τα ιδια.
Τα γραφτα σου μη μοιαζουν με σκουπιδια.
Κοιτάς τους ποιητες, παλι και παλι.
Ξυνεις με μανια το αδειο σου κεφαλι.
Τα *πρεπει* ερχονται και σου καρφώνονται στην πλατη.
Πρεπει να εχει στοχο ετουτο το κοματι.

Να μιλησεις πρεπει για πολιτικη.
Για το αδικο. Για την καταπιεση. Εστω για αισθητικη.
Μα σημερα δεν θελεις τιποτα από όλα αυτά να κανεις.
Και φυσικα, δεν θελεις να… πεθανεις.
Και λες τοτε ας είναι, θα τα παρατησω.
Μετα από λιγο όμως γυρνας και παλι πισω.
Σαν ένα πείσμα. Σαν σκανδαλιά μικρου παιδιου.
θελεις να εισαι όπως λενε, παντός καιρου.

Τα βαζεις με τον εαυτο σου κάθε βραδυ.
Και περιμενεις να φυγει το σκοταδι.
Να ξημερωσει παλι. Να μπει φως.
Λες και τη μερα, θα βρεθει άλλος θεος.
Να δωσει εμπνευση. Μα περιμενεις αδικα.
Και βαζεις τοτε να ακουσεις τα… Λαδαδικα.

Στα λαϊκά του Μητροπανου αλλοθι ψαχνεις.
Μια αφορμη, ταχα. Για να την κανεις.
Να πας στα ευκολα. Να πας στη βολεψη σου.
Δεν παν να… αγαπηθουνε, θα πεις, και οι δικοι σου.
Παλι στα ευκολα. Στο ζωτικο σου ψεμα.
Και τα τραγουδια σου; Ας τα παρει το ρεμα.

[Ζηταω αδεια απ’ τη ζωη μου, κάποιους μηνες.
Να παω θελω να συναντησω τους κηφηνες.
Να τους κερασω ένα ποτακι. Να τα πουμε.
Κι αν τα βρουμε, μαζι να κοιμηθουμε].

Καλα θα πειτε, εμας τι μας ζαλιζεις.
Καντηνε φιλε. Κανε ό,τι νομιζεις.
Βλεπετε τι σας ελεγα: Η ματαιοδοξια.
θελω κι αυτό, θελω κι εκεινο, θελω και την Τασια.
Χαχα, οσοι με διαβαζουν τακτικα ξερουν γι αυτή.
Μα δυστυχως γαμωτο. Δεν είναι ετσι η ζωη.
Δεν στα δινει όλα και… αβέρτα.
(Αντε να βρεις τωρα ριμα…). Μια κουβερτα
θα βαλω… (Ξεφυγα-ανοήτως-παλι).
Νιωθω λιγο να με ποναει το κεφαλι.

Ο στιχος μου γινεται αδυνατος, το νιωθω.
Ποιος; Εγω που ζηταω πάθος και… πόθο.
Λεω να σας επιτεθω λιγακι. Από αδυναμια
φυσικα. Μα αλλου είναι η ουσια.
Δινω αφορμη νομιζω, να σκεφθειτε.
Νομιζετε όχι; Να ‘πα να… χαϊδευτείτε.
(Βλεπετε. Τα βρωμολογα κομμένα).
Πρέπει λενε τα λογια μας να είναι μετρημενα.
Τι θελω με όλα αυτά να πω, θα πειτε;

Απολυτως τιποτα. Μην ανησυχειτε.
Και αν σας κουρασα, συγνωμη ταπεινα ζητω.
Παω τωρα να ριξω ένα… προ-πο.
Πλακα σας κανω. Δεν παιζω. Ουτε λαχεια.
Ουτε καν τζοκερ. Δεν ειχα ποτε τετοια μανια.
Μια φορα στην Παρνηθα ειχα παει,
στο καζινο. Καποιο Απριλη νομιζω ή μηπως Μαη;
Του γουστου μου εκει καθολου δεν ηταν η φαση.
Ρε τι ξενερωτος καποιοι ισως πουν. Πηγα με τον θαναση.

Παντως χειροτερος από ολους σας δεν ειμαι.
Μα κι αν ειμαι, από μονο του αυτό σπουδαιο είναι.

Ρε φιλε εχει πλακα να εισαι ο τελευταιος.
Δεν ζοριζεσαι να φαινεσαι σπουδαιος.
Να το ξερεις όμως. Να μην βρισκεσαι σε πλανη.
Στη τελευταια θεση κανεις να μην σε φτανει.
Να εχεις χρονο π.χ. ατομικο λεπτα… τριαντα,
οταν ο πρωτος τερματιζει σε… εξι και τριαντα.
Οι αλλοι να πηδανε υψος ας πουμε δυομιση μετρα,
και εσυ για να το φτάσεις να θελεις ψηλη καρεκλα.
Να τρεχουν οι αλλοι τα εκατο σε δεκα δευτερολεπτα και κατι,
κι εσυ να θελεις κυαλια για να δεις του τελευταιου την πλατη.

Με αυτά και τα αλλα το κοματι παει να βγει.
Θα το στειλω στην Ιωαννα το πρωι.
Πρωτη μουρη θα ειμαι στη Βαβυλωνια.
Θα βρω και μια ωραια φωτογραφια,
και όλα καλα. Εκανα το χρεος μου και παλι.

Και κατσε εσυ Πατσάκη να παιζεις μαν του μαν τον… Γκάλη.
Εννοω τον Ντοστογιέφσκι φυσικα. Και τον Καμύ.
Κι αλλους που βρισκονται στην πρωτη τη γραμμη.
Και ο Σχισμένος, με τον Ιωαννου, σε αιωνια πάλη,
να ερμηνευσουν τα γραφτα του Καστοριαδη.
(Ενταξει, εδώ η ριμα δεν βγηκε… ακριβως,
μα τωρα είναι αργα. Κοιμαται ο θεος).

Σπουδαια δεν μπορω να πω είναι ολα αυτα,
αλλα νομιζω… πολύ κουραστικα.
Κατσε ρε συ, χαλαρωσε λιγακι.
Παμε να πιουμε ένα ωραιο ουισκακι.
Να ευφρανθει κι αλλιως λιγακι η… καρδία.
Να πουμε –σορυ για την εκφραση- και καμια μαλακια.

Ένα τραγουδι μου θα σας δωσω τωρα ευθυς.
Το παίξαμε με την Alpha Bang, και ειμαι ευτυχής.
Ποια είναι Alpha Bang; Ελατε τωρα φιλοι αγαπημενοι.
Αφηστε τα αστεια. Αφου εσεις ειστε… ψαγμενοι.

Α, και με την ευκαιρια τωρα που σας βρισκω,

σε λιγο-επιτελους-θα κυκλοφορησουμε και… δισκο.
Με τα τραγουδια μας εννοω. Μην παει αλλου ο νου σας.
Να σας τον αγορασει όταν βγει πειτε στον… παππού σας.

Και τελος παντων αν καποιος να μας ακουσει θελει,
σας δινω αμεσως συνδεσμο. Στο εξης πια δε θα με μέλλει,
αν μας ακουτε και αν στα λαιβ μας ειστε παροντες.
Αν δεν σας δω θα καταλαβω οτι ειστε… απόντες.
Καλα μιλαμε ειμαι πανεξυπνος. Μα ειπα ηδη πολλα.
Ακουστε ένα παλιο μας τραγουδακι, και διαβαστε ενα άλλο μετα:

www.youtube.com/watch?v=T_H6kDjcexk

Γυναίκα

Μου είπαν πως σε είδανε μια νύχτα, μεθυσμένη,
ολόγυμνη να τραγουδάς στην άκρη ενός γκρεμού.
Την αγκαλιά σου διάπλατα την είχες ανοιγμένη,
αναζητώντας τα φιλιά, αόρατου φαλλού.

Βράδια τριγύρναγες πολλά στους δρόμους της ψυχής σου.
Ψάχνοντας τι; Δεν ήξερες ούτε κι εσύ καλά.
Σε ουσίες μάταια έψαχνες να βρεις τη βόλεψη σου,
μα το φεγγάρι κοίταζε αλλού κι ήταν μακριά.

Ρωτούσες τους περαστικούς για παραδείσων μέρη,
κι αυτοί κοιτούσαν έκπληκτοι. Τους ρώταγες ξανά.
Σκήπτρο νόμιζες κράταγες στο ένα σου το χέρι.
Δεν έβλεπες τα χέρια σου πως ήταν αδειανά.

Πέταξες τα ποιήματα και τα μεγάλα λόγια.
Τις μουσικές τις έπνιξες στα δάκρυα σου. Φονιάς
έγινες στα σκοτεινά του νου σου τα υπόγεια,
ζητώντας να φωτίσουν, να λάμψουν μονομιάς.

Ανήμπορος καθόμουν σε μιαν άκρη και κοιτούσα.
Δεν ήθελα; Δεν ήξερα; Στο λέω ειλικρινά:
Εγώ έρωτες ήθελα. Εγώ ζητούσα Μούσα.
Δεν ήθελα να τραβηχτώ πάλι στα σκοτεινά.

Σε άφησα και τράβηξα το δρόμο λυπημένος.
Μονάχη σε παράτησα. Μονάχος μου κι εγώ.
Ο χρόνος ίσως θα μας πει ποιος θα ΄ναι ο χαμένος,
ή ίσως βρεθούμε κάποτε σε αλλιώτικο καιρό.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com